

Chương 1: Giác Mơ

Tối nay nóng và ẩm thấp. Chiếc quạt trần quay đều chậm rãi, in bóng ba cánh quạt trên trần nhà. Nóng nực... Hà cựa mình, trăn trở... Bỗng Hà giật mình kinh hãi khi thấy cái chăn hoa đang đắp đùn lên một đống lù lù dưới chân mình, rồi từ từ di chuyển lên ngực, mỗi lúc một sát vào người hơn, hơi thở nặng nề, dồn dập... Hà hoảng sợ, không biết ai đã len vào nhà lúc đêm khuya, lên phòng, rồi lên giường một cách đột ngột như thế này. Hà hất tung cái chăn, la hét cầu cứu thật to mà sao không một tiếng nào thoát ra cửa miệng. Hà vùng vẫy, dẫy dựa ...

Khi Hà mở được mắt ra, cái chăn đắp lên tận ngực hai mẹ con vẫn y nguyên, bé Kha quay đang ngủ thật say. Hà bật ngồi dậy, cố suy đoán xem ai là người trong chăn. Chẳng lẽ là anh Đức về úng mộng vì Hà mới tụng kinh cầu an cho anh sáng nay. Hà thì thầm khẩn, nếu anh hiển linh hãy nhập mộng Hà lần nữa.

Đêm đen đặc, Hà thấy mình đi vào một con ngõ hẹp, lồi lõm, nhà cửa lụp xụp, lợp lá, nghèo nàn. Hà đi dần vào đến cuối ngõ, vừa đi vừa quay lại nhìn xem có ai theo mình không. Chợt Hà để ý đến một căn nhà bên tay phải, cửa khép hờ, lờ mờ ánh đèn. Hà đẩy nhẹ cánh cửa, cánh cửa không nhúc nhích. Hà đẩy mạnh tay, cánh cửa vẫn ì ra như bị chặn lại bởi cái gì đó. Hà dặng chân, xuống tẩn, lấy hết sức đẩy mạnh, cánh cửa mở toang. Một cái túi vải to, màu nâu xỉn nằm bệt trên sàn nhà, chắn cánh cửa. Đầu túi xổ tung, lòi ra ngoài một đầu người xương xẩu dính đầy đất

bùn cứng ngắt, tóc bù xù đứng dựng, râu ria xồm xoàm, mắt sâu hoắm và trắng dã... Hà hải hùng bỏ chạy ...

Khi tỉnh trí, Hà khẽ đặt cái gôi ôm vào người bé Kha, khép hờ cánh cửa phòng, đi sang phòng ngủ kế bên, đánh thức mẹ Hà dậy và kể hết giấc mộng của mình:

- Con nghĩ là anh Đức chết rồi mẹ ạ.

Bà Xuân thấm nước mắt, xót xa nghĩ đến Đức và những điều không may đã đến với chàng...